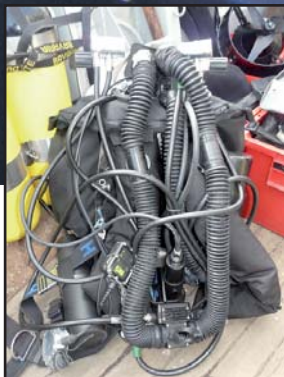

RAUMA-REPÖLA DIVING CLUB TAMPERE - JÄSENLEHTI

O-RENGAS

2/2008

**KESKIMÄÄRÄISTÄ SYVÄLLISEMMÄT
KESKISYVÄT "ORBIITILLA"**

**RÄPYLÄUIMAREIDEN
HALLIKAUSI 2007-2008**

**PELAGIAN
REBREATHER**

VA-kuva: Jani Haaja / Sukeltaja: Laura Perälä

Avovesikausi on jo pitkällä. Keskiiviikkosukellukset ovat käynnistyneet, peruskurssi on loppusuoralla ja seuran ensimmäinen merireissukin on jo tehtynä. Kevät on siis ollut kovin aktiivista seuratoimintaa täynnä ja toivottavasti se jatkuu samanlaisena syksyyn saakka. Lähi-tulevaisuudessa tiedossa ovat ainakin seuran perinteinen kesäleiri sekä viikon mittainen reissu Pykeijaan Norjaan. Loppukesästä tiedossa ovat vielä pari merireissua, joten toivottavasti kaikki ovat innolla osallistumassa leireille ja reisseille.

Turvallisia sukelluksia toivotellen
Anne

KESÄLEIRI 13.-15.6.2008

Seuran perinteinen kesäleiri järjestetään juhannusta edeltävänä viikonloppuna Punkaharjun maisemissa ja Saimaan kirkkaiden vesien äärellä.

Leirin ajan majoitumme Fontana Punkaharjun Lomakeskukseen 4 hengen saunallisiin mökkeihin, joissa erittäin kattava varustelu. Hintaa majoituksella on 105€ per mökki.

Sukelluskohteet sopivat kaiken tasoisille sukeltajille, joten pikapikaa ilmoittautumisia
Annelle 050-3245 485.

Vapaita paikkoja on vielä!

Kompressorin käyttö maksulliseksi

Seuran ns. pääkompressorilla alkaa olla hyvin paljon ikää ja runsaasti tunteja takana. Tämän kauden jälkeen siihen joudutaan tekemään joko hyvin suuri remontti tai jopa vakavasti harkitsemaan uuden hankkimista. Koska kompressorien käytön määrä on muutaman viime vuoden aikana lisääntynyt runsaasti, eivätkä seuralaisilta kerätyt vuosimaksut enää riitä sekä lisääntyneeseen käytön aiheuttamiin kuluihin että seurasolla näin suurten investointien tekemiseen. Tämän vuoksi jouduimme kevätkokouksessa tekemään tiukan päätöksen, että kompressorin käyttö muuttuu tästä eteenpäin maksulliseksi.

Koska päätös tulee kesken vuoden, otetaan päätöksen toteutumiseen jonkinlainen liukuma-aika. Tämän kauden periaatteena on, että kompressorin käytöstä kerätään 1 € vapaaehtoinen maksu. Maksu tulee per yhden pullon täyttö. Siis riippumatta pullokoosta tai että onko kyseessä sinkkupullo tai tuplat. Toimitan kammiolle kompuran viereen possun, johon maksun voi maksaa.

Ensi syksynä yleiskokouksessa sovitaan maksut mukailemaan paremmin todellisia kustannuksia. Nyt on kesä aikaa kysellä muilta seuroilta heidän hintatasoaan tai käyttömaksupolitiikkaa. Tavoitteena on edelleen säilyttää seuralaisilla mahdollisimman edulliset täytöt sekä nitroksit, mutta samalla turvata seuran talous.

Sukellusvarusteiden lainaamisesta on tullut hieman kyselyitä. Seuran kalusto on viimeisen kuukauden ollut tiiviisti varattuna kevään peruskurssin käyttöön. Viimeisetkin allasharjoituksetkin on kohta suoritettu ja kesäkuun alussa on vuorossa avovesileiri. Tämän jälkeen varusteet palautuvat taas normaalisti lainattavaksi.

Sukellusterveisin
Reimari

KEVÄTKOKOUKSESTA

Anne Pahkala

Seuran sääntömääräinen kevätkokous pidettiin 5.4. klo. 10:30 alkaen Kalevan uintikeskuksessa perinteiseen tapaan. Kokouksessa hyväksyttiin vuoden 2007 vuosikertomus ja vuoden 2007 tilinpäätös vahvistettiin. Lisäksi vuoden 2007 hallitukselle päätettiin tili- ja vastuuvapaus.

Veteraanijäsenten huomiointi:

Kokouksessa esiteltiin ansiokkaat 20-vuotta seurassa jäsenenä olleet henkilöt, **Helena Sadeharju, Mauri Pesio sekä Heikki Peltola**, jotka hyväksyttiin RRDC:n ainaisjäseniksi.

Turvallisuusasiakirja:

Kokouksessa esiteltiin myös seuran turvallisuusasiakirja. Turvallisuusasiakirjasta tehdään kaksi kansiota, joista toinen sijoitetaan seuran tiloihin kammiolle ja toinen kappale puheenjohtajalle. Sähköinen versio jaetaan myös kaikille seuran aktiiveille, kuten hallitukselle ja kouluttajille.

Muita asioita:

- Seuran pääkompressorin uusinta/suuri remontti lähitulevaisuudessa
- Seuran kalusto-/täyttökustannuksien kohdistaminen, jatkossa tullaan keräämään vapaaehtoinen 1€ täyttömaksu per täyttö uuden kompressorin varojen keräämiseksi.
- Riku Ilvesmäki toimii jatkossa seuran kompressorivastaavana kalustovastavaan alaisuudessa.

PELAGIAN REBREATHER

Rebreatherien yleistyessä markkinoille tulee vähän väliä uusia laitteita. Orbittin kannelta bongattu hämmästyttävän pienikokoinen rebreather osoittautui **Pelagian Diver Controlled Closed Circuit Rebreatheriksi** - lyhemmin DCCR.

Thaimaassa nykyisin asustelevan sukelluskouluttaja **Andreas Fritzin** kehittämä ja rakentama suljetun kierron sukelluslaite toimii ilman eCCR:ien elektronikkaa. Laite syöttää luuppiin happea tasaisena virtana paineбалансиoidun happiventtiilin kautta. Sukeltaja valvoo hapen osapaineita konsoleistaan, lisäsen tarvittaessa happea kiertoön manuaalinappia painamalla. Scrubberin käyttöäksi luvataan n. neljä tuntia, happi- ja diluenttipullojen koko on käyttäjän valittavissa.

Valmistajan kotisivu: Rebreatherlab.com

太極

**KESKIMÄÄRÄISTÄ
SYVÄLLISEMMÄT
KESKISYVÄT "ORBITILLA"**

Kauden ensimmäisellä merireissulla ehdittiin harrastaa niin syväsukellusta, vesirodeota kuin itämaista lääketiedettä. "Aurinkotervehdystä" suorittavat: vasemmalla joku huonosti pukeutunut pummi,

keskellä taichi-sensei Timo Hassinen (huomaa letku!) sekä oikealla avarakatseinen koululääketieteen edustaja Laura Tuominen.

Teksti: Jopi | Kuvat: Jani Haaja, Jopi

Matkanjohtaja Tyven maanisen tyytyväisenä.

”En olisi uskonut, että tästä kaupungista on näin vaikea päästä pois!” Seisoimme perjantai-iltapäivän ruuhkassa Mikun ääriin myöten täyteen lastatussa pakettiautossa laskien minuutteja Woikosken sulkemiseen. Lopulta oli pakko tunnustaa tosiasiat ja unohtaa tyhjen happitankkien vaihtaminen täysiin. Onneksi Kammiolla oli vielä yksi vajaa happitankki, jonka avulla saataisimme selvitä reissun kaasutäytöistä. Matkaan päästiin siis tunti suunnitellusta myöhässä.

Sörnäisten kalasatamassa pakettiauto purettiin ”Laiva On Ääriään Myöten Täyteen Lastattu” -leikin merkeissä. 16 sukeltajaa, joista melkein kaikilla kahdet tuplat, kahdesta kolmeen deko- tai stagepulloa ja seitsemän sukelluskootteria varmistivat sen, että jalkatilaa kannella ei liiemmin ollut.

Ensimmäinen pysäkki oli ”Täti Jut” eli Jut ’n Feldtman. Vuonna 1952 uponnut höyrylaiva oli viimevuotisia muistikuvia- ni parempi kohde. Vaikka n. 40 metrin syvyydessä uinuvalla paatilla ei ole kokoa paljoakaan - keulasta perään räpylöi ”tyhjäkäynnillä” viidessä minuutissa, vasemmalla kyljellään pohjassa makaavasta hylystä löytyi kiitettävästi katseltavaa - erityisesti keulan ankkuripeli sekä komentosilta. Brygalla on jäljellä vielä paljon yksityiskohtia - sisään menemättä panin merkille mm. peräseinän puupaneloinnin sekä lukuisat sulaketaulut ja sähkökatkaisijat. Ruoria en saanut silmiini - todennäköisesti joku hylkyrosvo on pelastanut sen turvaan autotalliinsa. Dekoilu Jannen ja Rikun kanssa meni suhteellisen hyvin siihen nähden, että kyseessä oli ensimmäinen merisukellukseni tänä vuonna. Pinnalla odotti pimenevä toukokuun ilta, raikas pintavesi sekä melkein täysi kuu pilvettömällä taivaalla. Iltapalaa popsiessamme Orbiit jyskytti eteenpäin kohti ”Gordyitä”, jonka päälle jäimme yöksi. Varakone sammui vasta puoli kahdelta yöllä antaen kirjoittajallekin vihdoin tilaisuuden nukkua.

”GORDYI”

Kello pärähti seitsemältä ja muutamaa minuuttia yli kahdeksan olimme jo vedessä. Pudotus hävittäjäväinaan kannella 50 metriin meni puoliuudessa, mutta brygaan takertuneita trooleja väistellessä uni karisi kummasti silmistä. Jannen johdolla uimme noin puolen tunnin lenkin massiivisen hyllyn raunioissa maltaen pysähtyä ihailemaan keulan punatähteä - jolle tehtiin tietysti asiaankuuluva sotilaallinen tervehdys. Nousuaikataulu dekoineen piti suhteellisen

New Wave meets Old Skool: Sarlan Pelagian DCCCCCCCCCR-rebreather ja Lauran luotettu oc-setti.

hyvin, eikä ”jojotusta” esiintynyt paljoa - toki parannettavaa on aina. GUE Fundamentals-kurssin klaaranneiden tiimitovereiden jäätävän tarkkaa trimmiä ja wingin ala-dumpin sujuvaa käyttöä päätin itekin ryhdistäytyä ja oikeasti opetella tämän hyödyllisen liivintyhjennystekniikan kunnolla.

MOPORODEO ”KLASULLA”

Gordy-porukan poistaessa aamuisen syväasukelluksen tyyppikuormaa muu ryhmä pulahti Klasulla raportoiden ”kohtuullisista näkyvyyksistä”. Ihmettelin pitkän tovin

Sarlan Janin Pelagian-rebreatheria, joka on ensimmäinen laatuaan Suomessa. Täysin ilman elektroniikkaa toimiva CCR vaikutti aika yksinkertaiselta käyttää, mutta omistajan mukaan sen pukeminen on edelleen aika vaiherikas operaatio. 25 käyttötunnin jälkeen sukeltaminen sujuu jo kuulemma ilman jatkuvaa ”kauhusta huutamista.”

Tuuli oli pikkuhiljaa noussut aamuisista lukemista keikuttaen tukialusta selvästi ja lonkeronvärisen taavaankannen alla piirtyvät tummanvihreään aallokkoon ensimmäiset mainingit ja vaahtopäät. Pidimme neuvoo aamun syväasukeltajaryhmän kanssa ja haluk-

kaiden sukeltajien määrä alkoi olla jo varsin pieni. Arvoimme Mikun kanssa hetkisen, mutta päädyimme kuitenkin yrittämään skootterisukellusta. ”Ei niitä turhaan ole tänne roudattu”, järkeilin tasapainoillessani keikkuvalla kannella kuivapuku päällä. Olimme ainoat veteenmenijät.

pullon ja mopon huomasi ajautuneeni hetkessä laivan perään. ”Klasulle” johtava poiju keikkui parikymmentämetriä ankuroituneen Orbiitin keulan edessä. Regu suuhun, skootterin lapakulmat seiskalle (korkein suositeltu matkavauhti) ja menoksi. Hyrrytettyäni minuutin ajan nostin kasvoni

Nyt naurattaa, mutta äsken oli vitsit vähissä. Kirjoittaja ja Miku saivat mopoineen rodeokyytiä pinta-aallokossa koko rahan edestä.

Loiskautettuani veteen alkoi tuntua, ettei sukellus näissä olosuhteissa niin kauhean hyvä idea ollutkaan. Dekopulloa ja skootteria odotellessani roikuin kaksin käsin partaaseen kiinnitetystä köydestä - maininkien lisäksi pinnalla kävi vielä varsin voimakas virta. Pintamiehistöön laskettua kainalo-

vedestä - en ollut edennyt kuin pari metriä. Pinta-aallokko teki ajamisen vaikeaksi tempomalla mopon keulaa jatkuvasti vedestä, jolloin propelli haukkasi ilmaa menettäen kaiken työntövoimansa. Luonnevikaisen mustangin lailla vikuroivaa kulkupeliä oli ohjattava kaksin käsin, koska yhdellä kädellä

Laura P. ihailee Gordyihin takertuneita trooleja.

Kuva: Jani Haaja

ei meren voimalle kerta kaikkiaan pärjännyt. Tällä välin Mikukin oli päässyt veteen, eikä hänen menonsa näyttänyt paljoa helpomalta. Karjuin tuuleen, että ”eiköhän sentään abort-mission ja otetaan oluet?”. Sensuroitu vastaus kuului: ”no eikä varmasti, kun tänne asti ollaan tultu!”

Aikamme laineilla ratsastettuamme pääsimme kuin pääsimmekin poijulle, josta kiireesti pinnan alle. Loivaa laskuköyttä vastavirtaan seuratessa mopo oli korvaamaton apu. ”Klasun” kannelle laskeuduttuamme hengitys oli onneksi tasaantunut. Väänsimme suosiolla lapakulmat kolmoselle

(ryömintävauhti), koska näkyvyys oli heikko, tuskin viittä metriä. Hurrutimme perän kautta keulapalalle noin seitsemässä minuutissa. Varttitunti lähdöstä olimme molemmat taas nousuköydellä. ”Mitä tehdään?” kysyi Miku. Huomasin, että ”nyt [piip] pois täältä” on itse asiassa aika helppo viittoa yhdelläkin kädellä.

Dekoilimme varmuuden vuoksi yhdeksässä metrissä, koska pinta-aallokko tiedettiin jo sukellusta suunniteltaessa kovaksi. Kuuden metrin yläpuolella maininkin alkoi tuntua selvästi ja pintaan päästyäni totesin tuulen koventuneen entisestään. ”Tästä

tuleekin lystiä”. Aikani luovittuani pääsin ”Orbiitin” sivulle ja nappasin pintamiehistöön heittäjästä köydestä kiinni. Dekopullon irti klippaaminen oli aaltojen röykkytyksessä tuskallinen operaatio ja samanaikaisesti mopo karkasi jonnekin selkäni taakse sotkeutuen köysiin. Pintapelastaja Jani S. tuli onneksi avuksi ja vei mopon vastavirrassa uuden (!) tikkaille, josta kaksi miestä kiskoi sen turvaan. Olen valmis vannomaan, että Janin räpylät kavitoivat, siksi lujaa ne viuhotoivat. Tikkaiden kiipeäminen onnistui suhteellisen hyvin tupla-18:ta selässä, meinasin huuhtoutua mereen vain kolmesti. Päästyäni kannelle istumaan en tiennyt olisinko itkenyt vai nauranut. Keli oli oikeasti kova ja ilman terävänä toiminutta olisi poikamainen hupisukellus voinut päättyä ikävämmin. Muiden siirryttyä ankkurin nostamisen jälkeen sisätiloihin jäin kannelle istuskelemaan kuivapuvusani, hengitellen happea ja katsellen Itämeren kiukkuja merisairausten oireiden laantumista odotellessa. Isoimmat kylkeen murskautuvat aallot roiskuttivat vihmovaa vettä peräkanalle asti.

Illaksi ankkuroimme Kalasatamaan. Saunomisen jälkeen jalkauduttiin Kallion ”William K” -ravintolaan, jossa Ojamon porukka vietti ”Helsinki Traversen” jälkipilejä.

SUNNUNTAI

Tuulen rauhoittumisesta huolimatta puolet retkeläisistä ilmoitti jättävänsä sunnuntai-aamun sukelluksen Tiilihylyllä

väliin. Itseäkin vaivasivat vielä merisairausten jälkioireet, joten tyydyin toimimaan kansimiehenä. Osallistujapulan vuoksi hyllylle suunniteltu ”Itämeren Hitain Sukeltaja 2008” -scooteriralli piti jättää väliin, mutta innokkaimmat päristelivät silti tunnin luotoa ympäri raportoiden hyvistä näkyvyyksistä.

Pinta-organisaatio käytti sukellusajan tehokkaasti hyväkseen suorittamalla kannella sifu Hassisen johdolla happiavusteisia taichiaurinkotervehdyksiä. Prana paukahteli ja chakrat hyrisivät tyytyväisinä varttitunnin session jälkeen. Herkullisen lounaan jälkeen olikin aika kääntää keula kohti Kalasatamaa.

Reissu oli kaiken kaikkiaan onnistunut, eikä kolme hyvää - tai kahta hyvää ja yhtä ikimuistoista - sukellusta viikonlopun aikana voi pitää huonona saldona. Järjestäjänä toiminut Miku ansaitsi jälleen hatunoston.

Orbiitit alkaa pikkuhiljaa käydä pieneksi isolle tekniikkasukeltajaporukalle, etenkin jos kaikilla on mukanaan kahdet tuplat, useampi dekopullo ja scooteri. Syvemmille kohteille tuntuu jatkossakin olevan tilausta, koska tämänkin syviä kohteita sisältävän reissun 16 paikkaa täyttyivät järjestäjän mukaan 12 tunnissa.

Kuten draamassa kuuluukin, osallistujat ehtivät matkansa aikana käydä läpi koko tunneasteikon läpi ääripäitä myöten:

Ilo:

”Jippii, kohta sukelletaan!”

-Anne vas. yläkuva

Rohkeus:

”Karskisti hei, vaaroja päin, hihulihei!”

-Riku oikea yläkuva

Pettymys ja murhe:

”Mua ei huvita kohta yhtään mikään!”

-Ville oikealla

RÄPYLÄUIMAREIDEN HALLIKAUSI 2007 - 2008

Vuonna 2000 käynnistetty räpyläuintikauden matkatarvoite laadittiin nousujohteiseksi seuraavan kaavan mukaan: 100+ (vuosiluku-2000). Tämän hallikauden uintitavoite oli siis 108 km. Siihen ylsi nyt vain tiukka kaksikko Arja ja Jari. Sama pari oli vastakkain viime syksyn kuohuviinijuhlien pingisfinaalissa, jonka Jari voitti kotikenttäedun turvin. Nyt osat vaihtuivat. Tuula oli kolmas samalle sataluvulle päässyt räpylöitsijä. Muilla polskuttelijoilla on ollut harmina iän ja työtehtävien aiheuttamaa jäykkyyttä, perhekiireitä tai sairastelua, mikä on jättänyt tuloksen selvästi tavoitteen alapuolelle.

Kauden uintitulokset ovat:

Arja Nevalainen 118 km
Jari Rinkinen 115 km
Tuula Rinkinen 100 km
Sakari Leinonen 55 km
Päivi Kärkkäinen 47 km
Ari Kärkkäinen 35 km
Marjo Huhtala 32 km
Vesa Nevalainen >28 km
Matti Penttilä 28 km
Ari Huhtala 27 km
Marko Niemelä 10 km
Kati Niemelä 1 km

Muita ilmoituksia ei tullut, mutta Heikki Rasi on joskus nähty Hallissa.

Kärkitrion takana vaanii ns. "viiskymppisten kerho", johon nyt kuuluu Sakari ja Päivi.

Tuloksissa on "selvä ryhmä" myös kolmenkymmenen kilometrin vaiheilla, jonka Ari Kärkkäinen yllätyksekseen selätti. Marko ja Kati ilmoittivat olleensa "kuivilla" koko talven, joten ihme kös se ettei uinti ole sujunut entiseen malliin. Perinteiset räpyläuimareiden kuohuviinijuhlajärjestelyt 2008 on alustavasti jäämässä Tammerkosken länsirannanpuoleisten uimareiden varaan, lupasi Humppa puolihuolimattomasti. Tarkempia juhlakoordinaattoreita odotellaan.

Terveisin Jari Rinkinen

Yläkuva: Tuula Rinkinen vauhdissa

Alla: Marjo Huhtala vetää henkeä

Vasemmalla: Juuso ja Arja Nevalainen

